

ГЕРОЇНЯ, ДОЧКА ГЕРОЇНІ

Коли вони збираються всі разом і сідають рядочком, голівка до голівки – темно-волосі, мов чорнобривці, схожі на маму, а біляві, наче соняшники, - на тата, то хата стає схожою на квітник. Кожна квіточка-перлинка, то часточка серця. У мами воно поділене на десять маленьких частинок. Бо саме десятеро дітей вона народила і виховує. І кожному вистачає любові, ласки і тепла. Хоча, якщо відверто, діти виховуються не в тепличних умовах. Адже село є селом.

Продовження
на 2 сторінці.

ГЕРОЇНЯ, ДОЧКА ГЕРОЇНИ

Продовження. Початок на 1 сторінці.

Тут з раннього віку привчають до праці, а її вистачає у будь-яку пору року. Оце нещодавно, скажімо, збирали картоплю. Як висипалися у полі, то воно, здається, немов зацвіло. Кожний по картоплинці – і вже, дивися, врожай зібрали. А вродила бараболя цього року – нема чого нарікати – і до столу вистачить, і на насіння. Знайдеться і шкварка. Бо ж у хлівчику рохає небагато і немало – восьмеро свиней. Така собі міні-ферма. Її доповнюють ще двоє корів. Бо ж у такій сім'ї кварта молока ніколи зайвою не буває, тим паче – найменшеньким. Одне слово – Олександр Віталійович та Надія Іванівна Подолянчуки живуть, як більшість сімей у Посникові. А, може, навіть і краще. Бо в сім'ї панують мир, спокій і злагода. Це підтверджує і мама глави сім'ї – Софія Семенівна. Вона напівжартома зауважує, що такої невістки, як у неї, ще пошукати. Як тут не повірити?

Домашні клопоти. Їх вистачає в сім'ї з раннього ранку і до пізнього вечора. Свекрусі й невістці випадає нелегкий обов'язок – куховарити. Тож на кухні з досвітку і кипить, і шкварчить. А перед святами роботи додається, бо ж треба порадувати сім'ю чимось смачненьким.

Олександр Віталійович теж не сидить, склавши руки. Він – головний годувальник і має в підпорядкуванні близько п'яти гектарів землі. Зліпив старенького трактора, причіпний інвентар. Коли нема роботи в полі – вона завжди знайдеться в обійсті. Тим паче, якщо чоловік має справді золоті руки. Недарма ж у свій час у складі будівельної бригади побував аж у далекій Німеччині. Привіз звітки і копійку, і чимало незабутніх вражень. А ще знайшов там друзів, вони навіть у гості приїздили нещодавно. Були, звісно, в захопленні. А ще дивувалися. Це, зрештою, й зрозуміло. Бо стільки дітей у сім'ї сьогодні – неабияка рідкість...

Нещодавно родину Подолянчуків відвідала заступник голови райдержадміністрації Ганна Романівна Худик. Вона вручила Надії Іванівні посвідчення «Мати-героїня», медаль (див. фото на 1 стор.). Привезла гостинця й дітям – солодощі. Це вже – особисто від себе. Щоправда, всіх членів родини не вдалося застати вдома у повному складі. Найстарша, Діна, – вже студентка, навчається у Луцьку, в університеті імені Лесі Українки. Володя, котрий теж закінчив школу, десь буває, як завжди, при роботі. Люда, Катя, Сашко, Іван, Таня сиділи за партами. Із мамою, бабусею і татом лишилися того дня чотирнадцятилітній Микола та найменшенькі – Лілія і Аня (див. фото). Вони першими розділили з мамою радість. Адже вона тепер не просто мама, а героїня, причому, єдина на все село.

До речі, Ганна Романівна разом із нагородою принесла в сім'ю ще одну приємну звістку – незабаром Надія Іванівна одержить як додаток до звання ще й одноразову допомогу в розмірі 6600 гривень. І хоч сума ця не така вже й на нинішній час вагома, проте для родини, де на обліку кожна копійка, вона має неабияке значення.

Отже, тепер Надія Іванівна, як то кажуть, мама зі статусом. Втім, такий же статус має і її мама, Антоніна Данилівна, що мешкає у Борбині. Тепер у неї – 60 внуків. А це, погодьтеся, справжнє багатство...